

אל הבלתי-מפלגתיים

לא אמנה בכאן את כל סוגי החברים בלתי המפ"ל-לנתיים, אתעכב רק על חברי ההסתדרות שכמותי, שגם מספרם, הושב אנכי, לא מועט הוא. אם זוינו עד עכשיו בלתי מפלגתיים — לא מרוב טובה, אף לא מעצלות עשינו זאת; „התנאים האוביקטיביים“ המעצי-בים שלנו דחפנו לארגון, שיט בו סעד ותמיכת חבי-רים, ו„הנטיית הסוביקטיביות“ דחגו מעל כל אלה, ישנם לפרקים נאה דורשים, אבל אינם דואים הכרת, והעיסה, אינם נתונים בחכרה להיות גם נאה מקיימים... אלא מה — תביעה נפשית קפרנית היתה בכאן, שלא דאחה אפשרות של ספוק לעצמה בתוך המסגרת של החיים המפלגתיים. אולם צו השעה, שהכריח את שתי המפלגות הגדולות להתאחד, מכריח גם אותנו להת-ניים ולשאת בעול הניום. התביעה הקפרנית הנזכרת אולי תסבול מזה סבל לא מעט, אך אין ברירה אחרת. הכרונו ולא נחדל מהכריו: בלי ניום — במובנו הסהור והנעלה ביותר — ובלי הכרת החובה בניום לא נניע לאותה מטה גדולה, שהצננו לעצמנו — נהיה, איפוא, נאה מקיימים.

ואולם שאלה אחת אנו רוצים לשאול את חברינו: הרגלי עמידתנו סהוי להחיים המפלגתיים לא הת-פתחו בקרבנו החריצות והכשרון המיוחדים לאפשר לנו תמיד השמעת קולנו בתוך ההמולה והשאון המפ"ל-לנתיים — האם יביאו צת הדבר בחשבון, והיו ערים לכל שבמותנו, יעודנו להשמיע את כל מה שנבוא להשי-סיע מתוך הכרת אהריות המורה-קפרנית, אך בלי שגרא מפלגתית ובלי זריזות מפלגתית?

בלי כך לא יהי כל ערך לכניסתנו למפלגה המי-

אוחדת.

מ. ב. לזבניק